

3 1ste Stykke L. 2 efter „pensionsberettiget“
sattes: „eller pensioneret.“
vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

2) Nr. 17. Udvalgets Forslag:

3 2det Stykke L. 6 efter 600 Rbd. til-
føjes: „og heller ikke den Pension, hvortil
Manden havde været berettiget, eller som han
oppebar ved sin Død.“

vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

3) Nr. 19. 15 Medlemmers (Ras-
musen, Jacobsen, Ingstrup, Sidenius, An-
dresen, Schroll, P. Knudsen, Clausager, Frø-
lund, Høier, J. Christensen, Grønberg, Chr.
Larsen, Barfod og Dlesen) Forslag:

At det sidste Stykke i § 8, som begynder
med: „Hvor Omstændighederne tale derfor“,
aldeles bortfalder.

forkastedes med 45 mod 36 Stemmer.

4) Nr. 20. 15 Medlemmers (C. H.
Hansen, Oskermann, Schack, Hoffmeyer, Hjer-
rid, Kampmann, Marchmann, Schøler, L.
Hansen, L. Stau, Damgaard, Heggelund,
Rothe, Broberg og Linnemann) Forslag, til-
traadt af Udvalget:

3 § 8, sidste Passus, sættes istedetfor „ind-
til hvert Barns 15de Aar“: „indtil hvert
Barns 18de Aar.“

vedtoges med 45 mod 33 Stemmer.

Udvalgets Forslag under Nr. 21 til § 12
blev derpaa sat under Forhandling.

Ordføreren: Jeg anseer det ikke for
nødvendigt at udtale mig nærmere derom; det
vil sees, at det ikke er andet end en Redaktions-
forandring.

Da ingen Flere begjærede Ordet, skred
man til Afstemning, hvorved:

Nr. 21 Udvalgets Forslag til en Sam-
mendragning af den nye Paragræf efter § 7
og Afsnit C § 12:

Reglerne for Præsters og disses Enkers
Pension fastsættes ved særlig Lov. Ligeledes
bliver Pensionen for de i Colonierne ansatte
Embedsmænd og deres Enker at fastsætte ved
særlig Lov.

Indtil disse Love ere givne, beholde saavel
Præster og Præsteenker som coloniale Embeds-
mænd og deres Enker den samme Udgang til
Pension, som de hidtil have havt.

vedtoges eenstemmigt med 68 Stemmer.

Forslagene under Nr. 22 og 23 tilstigemod
det subsidiaire Forslag af de samme Medlem-
mer, som have stillet Forslaget under Nr. 15
nemlig „at § 13 udgaaer“ sættes derpaa under
Forhandling.

Frølund: Jeg anseer det for meget ubel-
digt, at denne Paragræf er bleven sat ind
i denne Lov; jeg troer at den slet ikke hører
herhen, her er nemlig Tale om noget ganske An-
det end Pension, thi at Børn ikke kunne have
Krav paa Pension, fordi deres Fader var
Embedsmænd, det troer jeg dog nok man maae
blive enig om; det er derimod et heelt andet
Spørgsmaal, her dukker op, et Spørgsmaal,
som, hvis det skulde have været forelagt her
i Thinget, mere passende havde været frem-
lagt af den ærede Cultusminister end af Fi-
nansministeren; det er nemlig det Spørgs-
maal, hvorvidt skylder Staten unge,
fattige og hjælpeløse Børn nogen
Forsorg! Det er nu langt fra, at jeg vil
erklære, at Staten ikke skylder saadanne Børn
nogen Omfarg; jeg maa tværtimod meget be-
klage, at den hidtil saa godt som aldeles har
skudt dette Spørgsmaal tilside og først da an-
taget sig Børnene, naar den omsider var nødt
til, i de senere Aar at lukke sine Straffeanstal-
ter op for en heel Deel af dem (Nei! Jo!), men
det er jo dog ogsaa vist, at Staten ikke kan
antage sig alle de Børn, som kunne trænge til
Forsorg eller Omfarg udenfor deres Fædrene-
huus, og vi blive derfor, naar vi komme til
at behandle det Spørgsmaal, om vi skulle have
offentlige Forsørgelses- eller Opdragelsesanstal-
ter, nødt til at gjøre et Udvalg, men da troer
jeg ogsaa, at vi meget let ville blive enige om,
at det, vi skulle vælge efter, kan og skal ikke være
efter det Spørgsmaals Besvarelse: hvad have
deres Forældre været? Men saaledes er
det stillet op her (Ja!); derimod bør det Hen-
syn, vi skulle tage, være det: Hvem trænger
mæst, hvis Vilkaar ere af den Bessaffenhed,
at de trænge mæst til Statens Hjælp? Jeg
har derfor tilladt mig at foreslaae, at denne
Paragræf gaaer ud som en Paragræf, der
slet ikke hører hen paa dette Sted, og ogsaa
af den Grund, at man her har gjort et Ud-
valg, som jeg troer paa ingen Maade kan gi-
ves Medhold (Hør!). Jeg skal endnu tillade